

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Janem Úlehlou, advokátem, se sídlem Krajinská 224/37, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) M. B., II) Státní pozemkový úřad, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 11. 2013, č. j. 10 A 69/2013 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2013, č. j. KUJCK 19136/2013/OREG (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný změnil rozhodnutí Městského úřadu Jistebnice ze dne 21. 12. 2012, č. j. OBJI/I.odstranění/2012-6 o odstranění terénních úprav (motokrosová dráha) tak, že se vypouští text v záhlaví „nařízení odstranění stavby – pokračování v řízení“ a v části výroku označeném A) se vypouští odstavec pod slovy „nařizuje“ a nahrazuje se textem „odstranění terénních úprav sestávající ze vzájemně propojených figur, které vytvářejí motokrosovou dráhu, na pozemcích parc. č. 67, 69/3, 69/4, 70, 72/6, 72/7, 72/13, 77/1, 77/4, 77/6, 77/7A, 77/8 v katastrálním území Chlístov u Nadějkova tak, aby konečný stav odpovídal stavu před provedením úprav, který vyplývá z leteckého snímku původního stavu území z roku 2000 (příloha č. 1). Rozsah terénních úprav je specifikován v přílohách, které jsou součástí tohoto

rozhodnutí, a to v leteckém snímku území z roku 2011 (příloha č. 2) a výřezu z ortofotomapy s vyznačením jednotlivých figur (příloha č. 3)“. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že stavební úřad dostal pokyn odvolacího orgánu k provedení kontrolní prohlídky na parc. č. 77/1, 67, 69/3, 69/4, 69/7, 70, p. p. k. 71/3, 71/4, 77, 72, 71/2/d1, 71/2/d2 (nyní p. č. 67, 69/3, 69/4, 70, 72/6, 72/7, 72/13, 77/1, 77/4, 77/6, 77/7 a 77/8) v katastrálním území Chlístov u Nadějkova (dále též „předmětné pozemky“), neboť žalovaný obdržel stížnost na provozování motokrosu na předmětných pozemcích, přičemž se problém datuje od roku 2003. Dle protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 7. 11. 2011 bylo zjištěno, že na předmětných pozemcích byly provedeny terénní úpravy, které slouží jako motokrosová dráha, přičemž celková délka tratě je 1,88 km s 32 terénními úpravami. Během ústního jednání žalobce tvrdil, že pozemek uvedl do původního stavu (odstranil skoky a terénní úpravy) dne 26. 8. 2008, což stavební úřad potvrdil; od té doby na pozemku údajně nic nebudoval a pozemek je v původním stavu.

[2] Žalovaný popsal průběh správního řízení, zejména skutečnost, že v rámci svých pravomocí vydal pokyn k provedení kontrolní prohlídky na výše uvedených parcelách na základě stížnosti Občanského sdružení Přátelé Chlístova u Nadějkova ze dne 12. 10. 2012, která se týkala neřešení provozování motokrosu ze strany orgánu státní správy, používání pozemků jako parkoviště a WC s tím, že jsou k dispozici záznamy a fotografie z provozování motokrosu a důkazy o tom, že na pozemcích v rámci terénních úprav byly zahrnuty pneumatiky. Konstatoval, že rozhodnutí o odstranění terénních úprav vydal stavební úřad již v roce 2007; rozsah odstraňovaných úprav vycházel z prohlášení původního vlastníka a z vyjetého koridoru, přičemž se jednalo zejména o terénní převýšení a prohlubně. Tyto terénní úpravy byly odstraněny, což bylo potvrzeno kontrolou v roce 2008. Původní rozsah terénních úprav je však od současného odlišný, jak vyplývá z přílohy rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalovaný k věci samé uvedl, že výrok rozhodnutí orgánu prvního stupně je třeba upřesnit, proto v tomto smyslu rozhodnutí změnil. V řízení přitom bylo prokázáno, že plocha zasažená terénními úpravami přesahuje několikanásobně výměru 300 m², 16 figur je pak vyšších než 1,5 m. Celková výměra 3720 m² je přitom pouze součet plochy změřených figur, celková výměra území, na kterém jsou úpravy provedeny, je (po zaměření v mapě) cca 40000 m². Provedené terénní úpravy výrazně mění vzhled krajiny, proto jsou terénními úpravami ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Tyto úpravy přitom podle právní úpravy před 1. 1. 2013 vyžadovaly územní rozhodnutí, popř. ohlášení, přičemž i po 1. 1. 2013 vyžadují přinejmenším územní rozhodnutí o změně využití území. Skutečnost, že na předmětných pozemcích se nacházejí terénní úpravy, které slouží jako motokrosová dráha, je podle žalovaného nezpochybnitelná, což vyplývá z leteckých snímků mapujících stav území od roku 2000, kdy byly pozemky pouze zatravněny, až do současnosti. Z videa ze srpna 2009 zachycujícího následné úpravy pozemků těžkou technikou je zřejmé, že na pozemcích probíhaly úpravy i po roce 2008; toto vyvrací tvrzení žalobce, že v roce 2008 byly terénní úpravy odstraněny a žádné další se neprováděly. Jednotlivé figury jsou zakresleny a okótovány, zakres je doplněn podrobnou fotodokumentací, ze které je zřejmé, že trať je průběžně upravována a užívána. Žalobce se k věci vyjadřoval pouze jako vlastník sousedních pozemků, tudíž jeho námitky jsou podle žalovaného omezeny na možnosti dotčení jeho vlastnických práv nebo povinností, jeho vyjádření proto nemá na věc žádný vliv. K materiální vykonatelnosti rozhodnutí orgánu prvního stupně žalovaný podotkl, že původní stav pozemků je jednak patrný z doloženého leteckého snímku z roku 2000, jednak je tento stav znám původnímu vlastníku a žalobci, který je jeho synem, jenž v místě žije a jenž se podílel na provádění terénních úprav. Doslovné vymezení povinnosti by pak bylo nutné až v exekučním příkaze v případě, že by byla prováděna exekuce náhradním výkonem prostřednictvím osoby, které tento výchozí stav znám není; z odvolání napadeného rozhodnutí je však zřejmé, komu je ukládána povinnost, v čem spočívá, a je určena lhůta k jejímu splnění. Žalovaný však dospěl

pokračování

k závěru, že je vhodné rozhodnutí pro odstranění možných pochybností zpřesnit. Předmětné rozhodnutí má podle žalovaného veškeré náležitosti vyžadované jak § 68 správního řádu, tak § 130 stavebního zákona, neboť je zřejmé, že se jedná o odstranění terénních úprav, jejichž rozsah je dostatečně konkretizován tak, že předmět řízení nemůže být zaměněn s jiným, přičemž odůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro údajné neporovnání původního stavu se současným, neboť jednotlivé figury byly zaznamenány při kontrolní prohlídce dne 2. 8. 2012 do katastrální mapy i s určením těch, které byly vytvořeny uměle, což žalobce schválil svým podpisem; ve spise je založen zákres všech figur a původní stav pozemku je zřejmý z leteckého snímku z roku 2000. Na snímku sice nejsou patrné možné původní nerovnosti pozemku, proto je v rozhodnutí uvedeno přímo rozhrnutí uměle vytvořených figur, plošný rozsah úprav je patrný ze snímků z dalších let. Pozemky, na kterých se úpravy nacházejí, mají navazovat plynule na další pozemky tak, aby byl obnoven původní stav. Žalovaný pouze výrok rozhodnutí změnil tak, že zpřesnil popis terénních úprav v části výroku A), který přímo ukládá povinnost, a doplnil odkaz na přílohu rozhodnutí, který ve výroku chyběl. Žalovaný rovněž považoval za vhodné doplnit rozhodnutí i snímkem letecké mapy z roku 2000, který dokládá poslední stav před provedením terénních úprav, a leteckým snímkem z roku 2011, který odpovídá současnému stavu a dokládá plošný rozsah terénních úprav. Žalovaný se neztotožnil s námitkou žalobce, že se nejedná o terénní úpravu, neboť úprava pozemku pro hřiště a sportoviště je uváděna jako příklad terénní úpravy, přičemž zdůraznil, že v dané věci se změnou terénu podstatně změnil vzhled krajiny. Skutečnost, že provedením předmětných terénních úprav se změnil vzhled krajiny, je zřejmá již z leteckých snímků. K námitce ohledně nezohlednění právní úpravy po 1. 1. 2013 žalovaný odkázal na přechodná ustanovení k této úpravě, podle níž se nepravomocná řízení dokončí podle dosavadních předpisů, což byl i tento případ. Zákonná úprava odstranění terénních úprav je nadto shodná, rozdíl je pouze v tom, že předmětné terénní úpravy po novelizaci stavebního zákona účinné od 1. 1. 2013 nevyžadují ohlášení, ale přímo rozhodnutí o změně využití území. K námitce nedůvodnosti nařízení odstranění terénních úprav na pozemku p. č. 69/4, který není ve vlastnictví žalobce, žalovaný uvádí, že stavební úřad postupoval v souladu s § 129 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého „stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem“, tudíž tato právní úprava umožňuje nařídit odstranění stavby i stavebníkovi. Souhlas paní B., která je vlastníkem pozemku p. č. 69/4 je založen ve spisu. Podle leteckých snímků motokrosová dráha na její pozemek zasahuje, proto stavební úřad nařídil žalobci odstranění terénních úprav na pozemku paní B. správně.

[3] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 25. 6. 2013, v níž poukazoval na to, že i po změně výroku A) původního rozhodnutí je správní rozhodnutí nevykonatelné pro svou neurčitost, neboť nejsou předmětné terénní úpravy v žádném případě dostatečně konkretizovány. „Vzájemné propojené figury vytvářející motokrosovou dráhu“ nejsou v tomto směru dostatečně určitelné; jejich vymezení prostřednictvím příloh č. 2 a 3 žalobce vyčítá, že je nedostatečné, neboť jednotlivé snímky nejsou dobře čitelné. V příloze č. 3 (která je pouhou špatně čitelnou černobílou kopií zřejmě katastrální mapy) mají zřejmě figury představovat místa na této příloze ručně vyznačená, avšak polohu a vzhled konkrétní úpravy nelze rovněž rozpoznat. Není možné argumentovat tak, že ztotožnění a konkretizaci jednotlivých „figur“ je možné provést v návaznosti na obsah spisového materiálu, a to bez konkrétního označení v samotném výroku správního rozhodnutí. U leteckého snímku obsaženého v příloze 1 není zřejmé, z jakého období pochází; stáří této fotografie není určitelné a není zřejmé, kdo tuto fotografii a za jakým účelem pořídil. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, na základě jakých zákonných ustanovení žalovaný rozhodl. Žalovaným citované ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona hovoří pouze o odstranění stavby, nikoli o odstranění terénní úpravy. Odkaz v odůvodnění napadeného rozhodnutí na § 103 odst. 1

písm. f) bod 1 stavebního zákona je podle žalobce nepřipadný, neboť toto ustanovení neexistuje. Žalovaný tedy při vydání napadeného rozhodnutí nepostupoval v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce rovněž postrádal ve správním spise podklad pro závěr žalovaného, že terénní úpravy mají ohledně zmiňovaných figur výměru 3720 m², přičemž údajně 16 figur má být vyšších než 1,5 metru. V neposlední řadě nesouhlasil s vymezením, že terénní úpravou jsou i blíže nespecifikované plochy na předmětných pozemcích v místech, kde se nenacházejí uváděné figury, z důvodu, že jsou „vyježděné“. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

[4] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 14. 8. 2013, v němž k námitce údajné nevykonatelnosti napadeného rozhodnutí uvedl, že je zřejmé, komu byla uložena povinnost, v čem spočívá, a v jaké lhůtě má dojít k jejímu splnění. Stavební úřad nařídil odstranění terénních úprav, které identifikoval pozemky, na kterých se nacházejí; v podmínkách pro odstranění stanovil lhůtu k odstranění a další podmínky. Součástí rozhodnutí je výřez z katastrální mapy, na které jsou vyznačeny jednotlivé figury měnící povrch krajiny, přičemž tečkou jsou označeny figury, které byly vytvořeny uměle – navážkou – což vlastník pozemků i potvrdil. Pro svůj závěr o vykonatelnosti rozhodnutí se žalovaný dovolává nejen leteckého snímku z roku 2000, ale i toho, že předchozí stav je znám nejen původnímu vlastníkov, ale i žalobci, který je jeho synem, jenž v místě žije a na provádění terénních úprav se podílel. Jednotlivé umělé „figury“ a „motokrosová dráha“ jsou nezaměnitelné, zřetelné a zjištěitelné na místě samém. Tuto námitku proto žalovaný považuje za účelovou, stejně jako požadavek žalobce na ověřitelnost závěru, kdy byl letecký snímek v příloze č. 1 pořízen. Prvostupňové rozhodnutí bylo vykonatelné, pro odstranění možných pochybností rozhodnutí jej však k odvolání žalobce zpřesnil napadeným rozhodnutím. K přesnému vymezení povinnosti se nadto přistupuje až v exekučním řízení, pokud je prováděna exekuce náhradním výkonem prostřednictvím osoby, které výchozí stav není znám. Napadené rozhodnutí není podle žalovaného nepřezkoumatelné, neboť bylo postupováno podle právní úpravy účinné před 1. 1. 2013 v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 350/2012 Sb. V případě protiprávního provedení terénních úprav se v řízení o nařízení jejich odstranění postupuje obdobně podle § 129 odst. 1 a 4 stavebního zákona, neboť tak stanoví § 129 odst. 7 stavebního zákona. Plocha zasažená terénními úpravami přesahuje několikanásobně výměru 300 m² a 16 figur je vyšších než 1,5 m, přičemž jednotlivé figury jsou zakresleny a okótovány, přičemž zákres je doplněn podrobnou fotodokumentací. Výměra uváděná stavebním úřadem cca 3720 m² je pouze součet plochy změřených figur, celková výměra území, na které jsou úpravy provedeny, je cca 40000 m². Provedené terénní úpravy, jak dokládají letecké snímky, výrazně mění vzhled krajiny, proto představují terénní úpravy dle § 3 odst. 1 stavebního zákona. Takové úpravy podle právní úpravy před 1. 1. 2013 vyžadovaly územní rozhodnutí, popř. ohlášení, přičemž i po novele vyžadují přinejmenším územní rozhodnutí. Skutečnost, že na předmětných pozemcích se nacházejí terénní úpravy, které slouží jako motokrosová dráha, je nezpochybnitelná. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[5] Osoba zúčastněná na řízení M. B. ve vyjádření ze dne 24. 7. 2013 uvedla, že žalobce bez povolení postavil motokrosovou dráhu v přírodním parku Jistebnická vrchovina již v roce 2003. Návozem materiálu na vytvoření motokrosově dráhy vznikl uměle vytvořený okruh a val, který je na hranici pozemků, přičemž přebytečný materiál je shrnován na hranici jejího pozemku, což spolu s nadměrnou prašností a splavováním zeminy zdevastovalo její pozemek. Požaduje proto uvedení svého pozemku do stavu odpovídajícího povaze zemědělské kultury a zamezení další devastace.

[6] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 8. 11. 2013, č. j. 10 A 69/2013 – 40, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění krajský soud dospěl k závěru, že z obsahu výrokové části napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobci bylo výrokem A) nařízeno odstranění terénních úprav, jež sestávají ze vzájemně propojených figur, které vytvářejí motokrosovou dráhu

pokračování

na pozemcích specifikovaných v tomto výroku. Stav, jehož má být odstraněním terénních úprav dosaženo, má odpovídat stavu před jejich provedením, který je doložen leteckým snímkem z roku 2000 (příloha 1). Rozsah terénních úprav je specifikován v příloze 2 – letecký snímek z roku 2011 - a v příloze 3 – výřez z ortofotomapy s vyznačením jednotlivých figur. Výrok o nařízení odstranění terénní úpravy byl zdůvodněn odkazem na ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Obsahem výrokové části B) je stanovení podmínek pro odstranění předmětných terénních úprav včetně tříměsíční lhůty k provedení odstranění. Výrokovou část krajský soud považoval za souladnou se zákonem, neboť je patrný předmět řízení a rozsah odstranění terénních úprav, který je dále specifikován v bodech č. 7, 8, a 11 výrokové části B a je blíže specifikován přílohami č. 1, 2 a 3 napadeného rozhodnutí. Bod 7 určuje, jakým způsobem má k odstranění jednotlivých figur tvořících motokrosovou dráhu dojít (rozhnutím), přičemž charakter krajiny by měl odpovídat terénu, který je zobrazen na leteckém snímku v příloze 1. Námitka žalobce ohledně stáří fotografie, její určitelnosti či kdo a za jakým účelem tuto fotografii pořídil, je nepřipadná, neboť je z ní zcela zřejmé, že se jedná o pozemky, na nichž se v současné době nachází motokrosová dráha, přičemž v době pořízení této fotografie se na inkriminovaných pozemcích figury, jež ve svém celku tvoří motokrosovou dráhu, nenacházely. Výsledný stav požadovaný žalovaným je z ní seznatelný. Určení jejího autora či účelu, za jakým byla pořizována, není v projednávané věci relevantní. Příloha č. 3 je ortofotomapa, na níž jsou vyznačeny jednotlivé figury, které jsou rozčleněny na figury vytvořené uměle (označené tečkou) a figury vzniklé nerovnostmi terénu. Křížkem jsou dále vyznačeny figury, které již byly odstraněny. Tento podklad rozhodnutí byl nadto žalobcem odsouhlasen a lze tudíž z těchto příloh určit rozsah odstranění terénních úprav. Napadené rozhodnutí proto dle závěru krajského soudu obsahuje veškeré zákonné náležitosti kladené na rozhodnutí. Krajský soud byl přesvědčen, že terénní úprava je dostatečně konkretizována, neboť bylo nařízeno odstranit jednotlivé figury, jež ve svém celku tvoří motokrosovou dráhu, přičemž byly specifikovány pozemky, na nichž se tyto figury nacházejí. Charakter dotčených pozemků po odstranění těchto figur by měl odpovídat stavu, který je zřejmý z leteckého snímku v příloze 1, přičemž detailní označení jednotlivých figur je uvedeno v příloze 3. Krajský soud nadto poukázal na to, že původním vlastníkem předmětných pozemků je otec žalobce, kterému je proto původní stav pozemků znám a který tu i žije. Správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když výrok rozhodnutí o odstranění terénních úprav opřel o ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona, neboť to v případě terénních úprav předvídá odst. 7 téhož ustanovení. K použitelnosti právní úpravy krajský soud odkázal na ustanovení § 190 odst. 3 zákona č. 350/2012 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2013 a jež ukládá v neskončených řízeních postupovat podle dosavadní právní úpravy účinné před 1. 1. 2013, což správní orgány provedly. Z obsahu napadeného rozhodnutí jakož i ze správního spisu krajskému soudu vyplývá údaj o výměře 3720 m², neboť se jedná o součet ploch zaměřených figur motokrosové dráhy, a závěr o tom, že 16 figur je vyšších než 1,5 m. Tyto hodnoty podle krajského soudu dokládají, že se jedná o terénní úpravu měnící podstatně vzhled krajiny, tudíž provedená úprava vyžadovala příslušná povolení vydaná v souladu se stavebním zákonem.

[7] Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 8. 11. 2013, č. j. 10 A 69/2013 – 40, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 5. 12. 2013, v níž uvedl, že rozsudek napadá z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel trval na svém názoru, že i přes změnu výroku je napadené rozhodnutí nevykonatelné pro neurčitost, neboť předmětné terénní úpravy v žádném případě nejsou dostatečně konkretizovány. Není totiž zjevné, o jaké vzájemně propojené figury vytvářející motokrosovou dráhu se jedná, přičemž odkaz na přílohy není dostatečný, neboť tam zobrazené mapy nejsou viditelné. Stěžovatel nesouhlasil s tím, aby ztotožnění a konkretizaci jednotlivých figur bylo možné provádět v návaznosti na obsah spisového materiálu bez konkrétního označení v samotném výroku. Příloha č. 1 je nepoužitelná, neboť není zřejmé, z jakého období je uvedený letecký snímek. Stáří

této fotografie není určité, není proto doloženo, jaký stav zachycuje, popř. že zachycuje původní stav. Měřítkem určitelnosti obsahu by měla být srozumitelnost pro třetí osobu, nikoli pro stěžovatele, který v dané lokalitě žije. Stěžovateli není zřejmé, na základě jakých ustanovení žalovaný rozhodoval, neboť § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona hovoří pouze o odstranění staveb. Za nesprávné stěžovatel označil posouzení krajského soudu ohledně toho, že jednotlivé figury tvoří terénní úpravu podléhající rozhodnutí dle stavebního zákona, zvláště když opomněl jeho námitku, že terénní úpravou je pouze uměle vytvořené navýšení terénu, a nikoli přirozená navýšení nebo plochy mezi jednotlivými „figurami“, když zejména co do způsobu nařízeného odstranění terénních úprav napadené rozhodnutí zřetelně nařizuje provádět práce na těchto plochách. Posouzení nezákonnosti terénních úprav bylo nadto učiněno souhrnně, tj. ve výměře všech figur na všech předmětných pozemcích. Stavební zákon přitom hovoří o terénních úpravách ve vztahu ke konkrétnímu pozemku; nelze proto zákon vykládat tak, že se uvedené limity použijí pro souhrn několika pozemků dle svévolného určení stavebního úřadu. Mělo být proto zkoumáno, zda-li uvedené limity nesplňují terénní úpravy existující na konkrétním jednotlivém pozemku. Stěžovatel poukázal na to, že stavební úřad již v minulosti rozhodl o nařízení odstranění stavby, resp. terénních úprav na předmětných pozemcích, a to rozhodnutím č.j. 10d/2007/SÚ, což bylo provedeno, jak stavební úřad potvrdil v zápisu ze dne 26. 6. 2008. Jelikož poté nebylo na pozemcích přistoupeno k dalším úpravám, není stěžovateli zřejmé, proč je mu vytýkáno, že ve věci nebyly pozemky uvedeny do původního stavu a že se zde nacházejí nelegální terénní úpravy. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 13. 1. 2014, v němž namítal, že stěžovatel v žalobě netvrdil, že od r. 2008 nečinil na pozemcích žádné změny, navíc toto tvrzení s ohledem na obsah spisu není pravdivé. Ve zbytku odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a obsah správního spisu. Proto navrhoval zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

[9] Osoba zúčastněná na řízení I) v přípisu ze dne 7. 1. 2014 uvedla, že se s kasační stížností neztotožňuje a že je to právě stěžovatel, kdo porušuje její práva a zdůraznila, že její pozemek č. parc. 69/4 je devastován provozem motokrosové dráhy již od roku 2003. Návozem materiálu na vytvoření dráhy vznikl uměle vytvořený okruh a val, který je na hranicích pozemků. Údržba je prováděná těžkou technikou – radlicemi – tak, že rozrytá plocha je rovnána a přebytečný materiál je shrnut na hranici jejího pozemku, o čemž svědčí fotodokumentace založená ve spise. Proto požadovala, aby stěžovatel pozemek parc. č. 69/4 v katastrálním území Chlístov v Nadějkova uvedl do stavu odpovídajícího povaze zemědělské kultury a požadovala zamezení další devastace.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s., kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím

pokračování

řízení. “Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] K otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“*

[14] V případě napadeného rozsudku se krajský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, přičemž s jeho závěry polemizuje v obsáhlé kasační stížnosti. Nelze tudíž hovořit o tom, že by rozsudek krajského soudu byl nesrozumitelný. Skutečnost, že stěžovatel se závěry soudu nesouhlasí a nepovažuje je za správné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nesrozumitelnost.

[15] K otázce vad řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud předesílá, že podle ustanovení § 3 odst. 1 stavebního zákona *„terénní úpravou se pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závažky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.“*

[16] Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu *„rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“* Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení*

odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“

[17] Podle ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona „v povolení nebo nařízení odstranění stavby, terénních úprav anebo zařízení stanoví stavební úřad podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování dokumentace, popřípadě požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby. Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.“

[18] Údajnou neurčitost a nevykonatelnost napadeného rozhodnutí stěžovatel spatřuje v nedostatečném konkretizování terénních úprav, které jsou označeny jako vzájemně propojené figury vytvářející motokrosovou dráhu. Nejvyšší správní soud přitom shodně s krajským soudem s takovým vymezením předmětu řízení, které učinily správní orgány, souhlasí.

[19] Nejvyšší správní soud k této otázce v rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 6 As 63/2012 – 72, uvedl, že „*poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 3 As 45/2004 – 121, publikovaný pod č. 621/2005 Sb. NSS, ve kterém jsou obsaženy následující úvahy: Nejvyšší správní soud má předně za to, že s ohledem na dikci § 139 písm. a) stavebního zákona může být předmětem stavebního řízení a posléze stavebního povolení učiněna buď stavba jako celek, nebo alternativně pouze jedna její část (resp. více částí jedné stavby), za předpokladu, že taková část je dostatečně identifikována. Uvedený závěr se uplatní nejen v případě stavebního řízení, na jehož konci je vydání stavebního povolení, ale rovněž v případě řízení o odstranění stavby, na jehož konci může být rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Z dikce původního stavebního povolení zdejší soud dovozuje, že tímto rozhodnutím byla povolena stavba sestávající z několika desítek stavebních objektů. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným, že v daném případě byla předmětem původního stavebního povolení z roku 2000 stavba jako celek, sestávající z mnoha dílčích stavebních objektů, které mají povahu částí stavby. Tyto stavební objekty mají význam pouze v kontextu celkové stavby, samy o sobě by byly v některých případech technicky nerealizovatelné, ve všech případech by stavba jednotlivého stavebního objektu bez ostatních ztratila smysl (...). Právní režim povolování, odstraňování a dodatečného povolování staveb a částí staveb je podle stavebního zákona totožný.“ Ačkoliv se citovaný rozsudek týkal právní úpravy starého stavebního zákona, je možné jeho závěry aplikovat i na nyní platný stavební zákon, jak vyplývá z rozsudků zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 As 177/2012 – 33, nebo z rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 84/2010 – 141. Nejvyšší správní soud také upozorňuje na ust. § 2 odst. 4 stavebního zákona, podle kterého pokud se v tomto zákoně používá pojmu stavba, rozumí se tím podle okolností i její část nebo změna dokončené stavby. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že předmětem řízení o odstranění stavby může být stavba jako celek nebo i pouze její část, podstatné je, aby byla tato stavba nebo část stavby jako předmět řízení dostatečně identifikována. Z citované judikatury také vyplývá, že jedna stavba se může sestávat z více stavebních objektů (částí stavby). Podle názoru Nejvyššího správního soudu proto není v projednávané věci pro zákonnost postupu stavebního úřadu v řízení o odstranění stavby podstatné, zda stavební úřad v řízení o odstranění stavby určil jako předmět řízení stavbu sestávající se z více stavebních objektů či technologických částí nebo zda přistupoval k jednotlivým stavebním objektům jako k samostatným stavbám. Podstatné pro účely řízení o odstranění stavby je, zda byl předmět správního řízení dostatečně určitě vymezen. Je-li přípustné, aby stavebník požádal o stavební povolení na stavbu tvořenou více stavebními objekty či technologickými částmi a stavební úřad pak vydal na takovou stavbu stavební povolení jako na celek, je také přípustné, aby stavební úřad v řízení o odstranění stavby nakládal jako s jedinou stavbou se stavbou skládající se z několika stavebních objektů. Stěžovatelka ani osoby zúčastněné na řízení nijak blíže nekonkretizovaly, jaký rozdíl by v jejich právním postavení nastal, kdyby stavební úřad v projednávané věci nevymezil jako předmět řízení o odstranění stavby stavbu jedinou (složenou z více stavebních objektů či technologických částí) a vedl samostatné řízení o každém stavebním objektu odděleně.“*

[20] Byť se výše uvedené závěry týkaly nařízení odstranění stavby podle ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona, jsou tam uvedené závěry použitelné i pro nařízení odstranění

pokračování

terénních úprav, neboť podle § 129 odst. 7 stavebního zákona se v případě terénních úprav postupuje podle odstavců 1 až 4 citovaného ustanovení obdobně.

[21] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tím, že by se na předmětných pozemcích mělo jednat o řadu samostatných terénních úprav, které by nebyly správními orgány dostatečně určité specifikovány. Naopak má za to, že na předmětných pozemcích došlo k jedné komplexní terénní úpravě, sestávající z mnoha zdánlivě samostatných částí (figur), které mohly být vybudovány postupně v průběhu let a které se nadto používáním těchto nezpevněných cest za účelem motokrosu postupně mění. Pro posouzení věci totiž považuje za podstatné, že se jednalo o soubor zemních prací měnící povrch předmětných pozemků takovým způsobem, aby byly využitelné jako motokrosová dráha; nelze přitom jednotlivé figury vydělovat z tohoto komplexu a následně dovozovat, že se o terénní úpravu pro její malé rozměry nejedná, neboť je nutné vnímat celý komplex těchto zemních prací, které vytváří podstatné změny v daném terénu, které jsou viditelné dokonce i na leteckých snímcích. Za dostačující přitom Nejvyšší správní soud považuje to, že v přílohách napadeného rozhodnutí je obrazově zachycen původní stav před provedením terénních úprav a stávající stav předmětných pozemků. Porovnáním skutečného stavu na předmětných pozemcích, kde se nachází předmětná motokrosová dráha, se stavem, který je popsán ve výroku napadeného rozhodnutí včetně všech příloh, je bez jakýchkoli pochyb zjevné, že na předmětných pozemcích je provedena motokrosová dráha, přičemž umístění jednotlivých figur je vyobrazeno v příloze č. 3, a že stěžovatel je povinen tuto terénní úpravu vytvářející motokrosovou dráhu odstranit a navodit tak stav, jenž je zachycen v příloze 1.

[22] Nejvyššímu správnímu soudu přitom není zjevné, jak by podrobnější vymezení jednotlivých figur mohlo být správními orgány vůbec provedeno za situace, kdy z předloženého správního spisu a vyjádření osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že jednotlivé figury se vlivem jejich samotného užívání postupně mění. V takovém případě by totiž stěžovatel mohl argumentovat tím, že figury vymezené ve výroku správního rozhodnutí neodpovídají stavu v terénu, tudíž se opět jedná o neurčité a nevykonatelné rozhodnutí. Nelze rovněž přehlédnout, že i v případě nařízení odstranění stavby správní orgány nerozhodují samostatně o odstranění jednotlivých částí budovy (např. v podobě obvodových zdí, vnitřních zdí, střechy atd.), ale že nařídí odstranění celé stavby jako takové, neboť soubor těchto jednotlivých částí a stavebních prací vytváří určitý komplex (stavbu), který byl veden jedním určitým cílem. Předmětné figury byly vytvářeny zcela zjevně za účelem provozování motokrosové dráhy, nelze proto tento celek uměle a formálně parcelovat na jednotlivé části, které samy o sobě pro stěžovatele žádný objektivní význam nemají, prostřednictvím požadavku na konkrétní popis jednotlivých figur, neboť jím byly vytvořeny za účelem jejich provozování jako komplexu v podobě motokrosové dráhy.

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje požadavku stěžovatele na bližší určení, z jakého data pochází snímek, jenž tvoří přílohu 1. Je totiž zjevné, že tento snímek zachycuje stav předmětných pozemků před tím, než byly provedeny úpravy, tj. než byla vytvořena motokrosová dráha. Je tudíž zcela irelevantní bližší zkoumání přesného časového okamžiku, kdy byl tento snímek vytvořen; podstatné je, že zachycuje předmětné pozemky před tím, než byly provedeny změny vytýkané stěžovateli, jež má nyní odstranit, a že má být obnoven stav, který na něm byl zachycen.

[24] Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zákonného podkladu, neboť bylo rozhodováno podle ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona, které upravuje pravomoc stavebního úřadu rozhodnout o nařízení odstranění stavby. Citované ustanovení se přitom má obdobně použít i v případě nařízení odstranění terénní úpravy, jak vyplývá z ustanovení § 129 odst. 7 stavebního zákona ve znění před 1. 1. 2013. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že by bylo vhodné, aby správní orgány ve výroku správního rozhodnutí uvedly rovněž ustanovení

§ 129 odst. 7 stavebního zákona, avšak pro danou věc bylo postačující, že aplikovaly ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zakotvující pravomoc nařídit odstranit stavbu, které má být v případě terénních úprav aplikováno obdobně.

[25] Nejvyšší správní soud aprobejuje argumentaci krajského soudu a žalovaného, že stěžovateli musejí být místní poměry známy, neboť v dotčené obci bydlí, motokrosovou dráhu provozuje a protože terénní úpravy prováděl již jeho otec. Nejvyšší správní soud přitom nesdílí obavy stěžovatele, že by třetí osobě nebylo z výroků správních rozhodnutí zřejmé, co je stěžovateli vytýkáno a jakou má uloženou povinnost, neboť z nich vyplývá, že stěžovatel má odstranit terénní úpravy vytvářející motokrosovou dráhu na předmětných pozemcích. Závěr, který se stěžovatel fakticky snaží navodit, že neví, o čem bylo rozhodováno a jak má dále postupovat, musí Nejvyšší správní soud s ohledem na určitost popisu předmětu řízení (viz výše) a skutečnost, že stěžovatel místní poměry velmi dobře zná, odmítnout jako účelový.

[26] Ve vztahu k argumentaci stěžovatele ohledně toho, že byly nesprávně posouzeny jednotlivé figury jako terénní úpravy, že úpravy byly posuzovány souhrnně, nikoli jednotlivě ve vztahu ke konkrétním pozemkům, a že již jednou bylo v minulosti rozhodnuto o nařízení odstranění terénních úprav, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že je nepřípustná ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť stěžovatel touto argumentací uplatňuje jiné důvody, než které uplatnil v řízení před krajským soudem.

[27] Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. není totiž kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[28] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, „kasační stížnost může účinně směřovat jen proti těm důvodům soudního rozhodnutí, na němž je toto rozhodnutí postaveno.“ K obdobným závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ve kterém uvedl, že „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení před Nejvyšším správním soudem (myšleno v řízení o kasační stížnosti) připuštěno uplatnění skutkových a právních novot (zde srov. též ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.) vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. (obdobně jako § 109 odst. 4 s. ř. s., vylučující možnost dodatečného uplatňování argumentů skutkových) tedy nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně. Po účastnících předcházejícího žalobního řízení (z logiky věci je zřejmé, že musí jít pouze o účastníky aktivně legitimované) lze jistě spravedlivě požadovat, aby na principu vigilantibus jura postupovali v řízení shora popsaným způsobem s tím, že v případě, kdy tak neučiní, ponесou (z hlediska možnosti uplatnění procesní argumentace v dalším stupni) případné nepříznivé důsledky.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Afs 102/2008 - 39, bylo konstatováno, že „podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Tato výhrada dopadá i na případy, kdy žalobce sice onu námitku před soudem uplatnil, učinil tak však až po uplynutí lhůty k podání žaloby.“

[29] Řízení o kasační stížnosti jako mimořádném opravném prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. slouží k přezkumu zákonnosti a správnosti rozhodnutí krajských soudů; nevytváří proto novou instanci k přednesu další

pokračování

skutkové a právní argumentace pro žalobce. Nejvyšší správní soud se tedy za dané procesní situace nemůže věcně vyjádřit k argumentaci ohledně nesprávného posouzení jednotlivých figur jako terénní úpravy, nesprávného souhrnného posuzování předmětných úprav a ohledně předchozího rozhodnutí o nařízení odstranění terénních úprav. Tuto argumentaci stěžovatel uvedl až v kasační stížnosti, což je v rozporu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., které ve smyslu výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu zakotvuje koncentraci řízení před krajskými soudy, tj. stěžovatel měl veškerou svou argumentaci dokládající podle jeho názoru nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí uvést již v řízení před krajským soudem ve lhůtě podle ustanovení 72 s. ř. s.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[30] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 5 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu nákladů řízení, které by jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; Nejvyšší správní soud však osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, proto jim právo na náhradu řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu